

”Așa cum m-a trimis Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi”.

In 20,19-23

În seara aceleiași zile, prima a săptămânii, deși ușile locului în care erau discipolii, de frica iudeilor, erau încuiate, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!”. Zicând aceasta, le-a arătat mâinile și coasta. Discipolii s-au bucurat când l-au văzut pe Domnul. Atunci, Isus le-a zis din nou: „Pace vouă! Așa cum m-a trimis Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi”. Și, spunând aceasta, a suflat asupra lor și le-a zis: „Primiți pe Spiritul Sfânt. Căroră le veți ierta păcatele, vor fi iertate; căroră le veți ține, vor fi ținute”.

Mandatul de capturare nu era doar pentru Isus, ci era emis pentru întreg grupul. A fost Isus, care într-o poziție de forță spune gardienilor: ”Dacă mă căutați pe mine, lăsați ca aceștia să plece”. Isus a fost păstorul care își dă viața pentru oile sale. Dar acum păstorul merge în căutarea oilor sale, cele care s-au rătăcit din cauza arestării sale și mai ales din cauza morții sale infamante.

Și Isus merge să le caute, pentru a le recupera. Cu toate că a fost dat anunțul învierii lui Isus, discipoli sunt ascunși din frică de autorități. Nu este suficient să știm că Isus a înviat, trebuie făcută experiență învierii sale.

Este ceea ce ne spune evanghelistul Ioan, Așadar, **”În seara aceleiași zile, prima a săptămânii, deși ușile locului în care erau discipolii erau încuiate, de frica iudeilor ...”**. Iudeii nu sunt poporul, ci în această evanghelie reprezintă capi, autoritățile religioase. **”a venit Isus, a stat în mijlocul lor”**, iată locul lui Isus în comunitate, este la centru.

El este punctul de referință. Este El factorul de unitate a întregului grup. Ceea ce urmează sunt primile cuvinte pe care Isus le pronunță, o dată înviat, în plinătatea condiției divine, și este un auguriu de fericire deplină. Termenul **”pace”**, în ebraică **Shalom**, indică mult mai multe decât pacea noastră, și indică tot ceea ce contribuie la deplina fericire a oamenilor.

Iar Isus nu se limitează la un anunț verbal, la un simplu auguriu, demonstreză de ce trebuie să fie pe deplin fericiți. **Zicând aceasta, le-a arătat mâinile și coasta**. Sunt semnele indelebile ale iubirii sale. Iubirea care l-a împins să-și dea viața pentru ai săi nu a fost un răspuns într-o situație dramatică, ci normalul comportament a lui Isus în interiorul comunității.

Isus nu intervine în momentele de necesitate și răspunde cu iubirea sa la necesitățile comunității. Ci Isus în mijlocul comunității protejează, apără, ajută și mărește capacitatea de iubire discipolilor săi care acceptă iubirea sa.

Și de fapt discipoli se bucură. Dacă înainte de fapt erau înspăimântați, acum sunt în bucurie **când l-au văzut pe Domnul. Atunci, Isus le-a zis din nou: „Pace vouă!** În timp ce prima pace a fost motivată de faptul că iubirea, spune Isus, care m-a împins să-mi dau viața pentru voi continuă, a doua pace este motivată de faptul de a fi chemați să prelungim aceeași acțiune a lui Isus.

Pacea și fericirea omului vin de la această iubire primită de la Dumnezeu, și Isus a arătat mâinile și coasta sa, dar vine și din iubirea care este comunicată, și de aceea Isus, în a doua pace, la a doua invitație la fericire, spune: **”Așa cum m-a trimis Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi”**, iată sursa fericirii. Discipoli, fiecare credincios, este chemat să prelungească misiunea lui Isus în a manifesta vizibil iubirea Tatălui. Aceasta este sursa bucuriei, a fericirii depline. Așadar este o iubire care este comunicată, o iubire care este primită de la Dumnezeu, o iubire care trebuie comunicată altora.

Și, spunând aceasta, a suflat. Evanghelistul repetă aceleași acțiuni a lui Dumnezeu asupra primului om, când citim în cartea Genezei, cap. 2 verset 7, atunci **”Domnul Dumnezeu l-a plăsmuit pe om din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflare de viață și omul a devenit ființă vie”**.

La fel Isus. Isus completează creația, comunică omului Spiritul, adică aceeași capacitate de iubire pe care Tatăl l-a comunicat lui Isus și pe care acum Isus îl comunică, dar nu la toți, ci aceloră care acceptă

invitația sa de a prelungi cu iubirea lor, iubirea pe care au primit-o, acei care merg precum Tatăl a trimis Isus.

Căroră le veți ... și aici nu se folosește verbul **"a ierta"**, ci a **"elibera de păcate"**. Prin **"păcate"** evanghelistul nu folosește ceea ce însemna **"vină, greșală, lipsă"**, ci o direcție greșită de viață. Ce vrea să spună evanghelistul? Aici Isus nu acordă o putere unora, ci o responsabilitate a întregii comunități. Comunitatea trebuie să fie această lumină din care se emană iubirea lui Dumnezeu. Cei care trăind în nedreptate, se simt atrași de această lumină și intră să facă parte, au trecutul injust complet sters.

În schimb cei la care ... și din nou aici este verbul a ierta, dar **"a ține, a menține, a imputa"**, **"vom rămâne imputați"**.

Ce vrea să spună evanghelistul? Cei care fac răul nu iubesc lumina, ci văzând strălucirea luminii, se retrag și mai mult la umbra întunericului. Așadar nu este o putere a comunității, ci o responsabilitate: a face să strălucească iubirea lui Dumnezeu. Cei care se simt atrași, au trecutul complet iertat, cei care în schimb văd în această iubire o amenințare a intereselor lor, a convenienței lor, se vor retrage și mai mult sub umbra întunericului și a morții.